

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

NHỮNG KẺ TƯƠNG TƯ

Sau buổi DươngKiềuNga tức ThúyUyên nấu cơm bị chủ nhân gọi lên trình diện, rồi nàng ngất xỉu, tên gia-đồng bồng về phòng. Bọn con quan Tàu không hiểu việc gì xảy ra giữa chủ nhân với Thúy Uyên? Họ chỉ biết rằng sau đó ThuýUyên được đối đãi hết sức đặc biệt.

Tư phòng nàng được gia nhân dời xuống tầng dưới cùng, cạnh bên khác sảnh (phòng ăn bên tả, phòng nàng bên hữu khách sảnh) Một phòng rộng rãi xinh đẹp nhất trong tòa nhà.

ThúyUyên được trao trả hai nữ-tỳ KimAnh và KimĐào để hầu hạ riêng. Nàng được hoàn toàn tự do đi đứng trong nhà, quyền hành như một nữ chủ. Đương nhiên nàng không phải nấu cơm hay làm vườn như các cô gái khác.

Có điều chủ nhân vẫn không xem nàng là một vị phu nhân. Nàng vẫn chưa được làm vợ!

Đó cũng là lý do khiến các nàng TrungQuốc còn nuôi hy vọng... Nhất là sau ngày ấy, chủ nhân không lánh mặt mọi người nữa!

Thấy mặt người ấy rồi 15 cô gái đang tuổi xuân thì như bị hốt hồn! Bây giờ thì không phải chỉ có TốTố, LệChi và

MaiNương ngất ngây điên đảo, mà bao nhiêu mỹ nhân trong nhà đều mang một chứng bệnh «trương tư»!

Còn ThúyUyên thì sao?

Chính thật nàng cũng không hiểu rõ lòng nàng!

Bây giờ nàng đã biết chắc chắn hẳn là tên Tàu chính công, gốc người VânNam, họ Đoàn, thuộc hoàng tộc nước ĐạiLý. Chứ không phải là người yêu của nàng, mà nàng đã nhận lầm phút gặp gỡ đầu tiên.

Như thế giữa nàng với hẳn phải có một biên giới «cừ thù».

Khô một điều, hẳn đối với nàng hết sức dịu dàng và mềm mỏng. Hẳn chịu đựng nàng đủ thứ. Nàng nhận thấy hẳn rất kính trọng mình mà không hiểu vì sao?

Một hôm bắt gặp nàng trong phòng vẽ của hẳn, hẳn đã không la rầy, còn vui vẻ nói:

«— Nếu Dương tiểu thư thích vẽ, tôi sẽ soạn các thứ cho tiểu thư».

Hẳn nói và sắp đặt ngay giá vẽ, khung lụa và các dụng cụ trao cho nàng, rồi lánh mặt để nàng tự do.

Cũng có lần nàng muốn nghiên cứu các thi văn đời Đường nên lên vào phòng sách của hẳn để tìm. Nhằm vào hôm ấy hẳn bãi triều sớm, bất chợt gặp nàng đang lục lạo tìm kiếm làm văng mớ sách quý tung toé dưới nền nhà. Nàng thấy vẻ mặt hẳn xót xa lắm, nhưng không dám giận, chỉ nói:

«— Tiểu thư cần sách gì, để tôi tìm cho tiểu thư».

Bữa nọ nàng qua phòng âm nhạc sờ mó các khí cụ của hẳn, hẳn đã không phiền trách chi hết, lại còn vui vẻ nói:

«— Tiểu thư thích món nào, cứ tùy tiện mang về phòng».

Thấy hấn chiều chuộng mình, ThúyUyên đâm lo, vì sợ lòng thù hận oán ghét của mình đối với hấn giảm đi, nên nàng cố ý làm những việc trái ngược để chọc tức hấn.

Đại sảnh là nơi hấn tiếp đón khách thường xuyên, nên hấn rất chú ý lối chưng bày thật hoa mỹ và gia nhân hàng ngày phải lau chùi bụi bặm. Nàng trêu hấn bằng cách thay đổi lối trang hoàng theo ý nàng. Bàn ghế xây qua xây lại trái ngược hết!

Mới đầu hấn không biết là nàng, nên gọi bọn tôi tớ la rầy. Chừng nghe nói, đó là do ý của Dương tiểu-thư, hấn nín êm và bảo bọn gia nhân:

«— Nếu nàng muốn thay đổi, các người cứ làm theo ý nàng».

Nàng bướng bỉnh chọc tức hấn, hấn vẫn nhẫn nhục chịu đựng không một chút giận hờn, mà trái lại càng ngày càng tỏ ra thân thiết!

ThúyUyên cho biết: «nàng cần một cỗ xe để đi đây đi đó».

Hấn sắm ngay cho nàng một cỗ xe song mã thật đẹp, với người đánh xe thật giỏi, lúc nào cũng chực sẵn trong nhà để đưa nàng đi những nơi theo ý muốn.

Không những thế, mỗi lần nàng rời dinh thự, gia đồng ChuThập đều cỡi ngựa theo phía sau để hộ tống.

Có thể nói, chưa có người vợ nào được chồng chiều chuộng như hấn đối với nàng ! Mà cũng chưa có người chồng

nào lễ độ với vợ và giữ gìn ý tứ một cách nghiêm chỉnh như hấn đối với nàng!

ThúyUyên không hiểu tại sao?

Nhiều đêm nàng trần trọc không ngủ để nghĩ về hấn... để nhớ đến hấn... và tự hỏi: «Nàng nên thù hận hay mang ơn?» Vì từ khi về sống trong ngôi nhà này nàng không bị xem là kẻ nô lệ, xác thân không bị xúc phạm. Đối với gia nhân trong nhà, nàng không khác gì một nữ chủ.

Nàng được hấn che chở và chăm sóc từng li từng tí trong lúc đau ốm, mà cái nghĩa ấy còn hơn nghĩa vợ chồng.

Và cũng không hiểu tại sao những lúc sau này Thúy Uyên bỗng dành công việc nấu ăn. Nàng làm những món ăn đặc biệt của quê hương cống hiến cho hấn. Mỗi lần như vậy hấn vô cùng cảm kích, ăn rất nhiều, tuy không nói ra, mà cũng không đòi hỏi nàng phải làm.

Ngày qua ngày nàng ở toà nhà này đã được một năm. Mọi hoạt động trong nhà vẫn không có gì thay đổi. Mọi giao tiếp giữa chủ nhân với các cô gái, kể cả ThúyUyên, vẫn giữ một khoảng cách.

Hôm ấy TrườngGiang sửa soạn hành trang để đi công cán xa. Chàng theo phái đoàn nhà Vua đi Bắc Kinh. Vì từ khi chiếm ngôi của HuệĐế lên làm vua, ThànhTổ đặt tại Bắc Kinh một tòa đại diện trung ương¹.

BắcKinh trước kia vốn là thủ-đô thời người MôngCổ trị vì TrungHoa (nhà Nguyên). Đời Minh thái-tổ nhà Nguyên bị

---

¹ ThànhTổ trước được TháiTổ phong làm vương đất Yên (Bắc Kinh), nên sau khi cướp ngôi ông đặt tại đó một tòa đại diện Trung-Ương gọi là Hình Bộ Thượng-Thư. Còn triều đình vẫn ở NamKinh (Kim Lăng). Đến 1420 Thành Tổ mới chính thức dời đô về BắcKinh.

thua chạy khỏi Trung nguyên, nhưng con cháu vẫn kế tiếp xưng Đại Hãn.

Minh ThànhTổ bao phen phải thân chinh để dẹp quân MôngCổ ở MạcBắc, nhưng vẫn lo ngại sự xâm nhập của họ nên đặt ở đó một tòa đại diện, mà thỉnh thoảng phải đi kinh lý.

Nay theo chiến lược của TrườngGiang: «nên dời kinh đô về Bắc để phòng sự xâm lăng của người Mông Cổ».

Trong triều các lão quan chống đối kịch liệt, vì cho rằng đó là thủ đô của người Mông. Những dấu tích của dân ngoại Mông, Hán tộc không theo!

Nhưng rốt cuộc rồi Minh ThànhTổ vẫn nghe theo đề nghị của TrườngGiang!

Chuyên đi năm nay ra BắcKinh là để xem tình hình lần chót để sang năm dời đô.

Sở dĩ TrườngGiang đưa ý kiến dời đô ra Bắc, vì chàng nghĩ:

«— Một khi triều đình Minh rời xa miền Nam, thì sự cai trị phương Nam sẽ hời hợt, lợi thế cho dân mình ngày kia quật khởi».

Vả lại từ nhiều năm nay, mỗi lần tháp tùng Vua ra Bắc, chàng đều tìm cách móc nối với nhóm cựu trào nhà Nguyên, xúi họ nổi dậy chống triều đình.

Một khi kinh đô dời về Bắc, chàng làm nội tuyến cho bọn người MôngCổ và người Mãn² dễ dàng hơn. Cố ý sao

---

² Thời Tống gọi là người Kim (tức là người Mãn), là dân tộc sống ở miền Bắc nước Tàu. Vào thời Tống, người Kim chiếm gần nửa đất Trung nguyên. Sau ThànhCátTuHãn (MôngCổ) thu gồm TrungHoa, nước Kim cũng bị diệt. Đến khi

cho Minh Thành Tổ phải đương đầu với hai nhóm dân này, quân lực dồn về mặt đó, tiềm lực quân đội mỗi ngày một yếu. Lúc ấy chàng sẽ tìm cách về nước, móc nối với những nhà ái quốc trong nước, đánh đuổi quân thù khỏi biên cương.

Vì là chuyến đi xa và đi lâu, mà từ khi có bọn con gái Tàu và Thúy Uyên ở đây, chuyến này là lần thứ nhất chàng phải xa nhà vài tháng. Nên trước khi ra đi chàng từ giã mọi người trong một buổi cơm chung và dặn riêng Chu Thập phải bảo vệ Dương tiểu-thư kỹ lưỡng trong thời gian chàng vắng mặt.

Các cô gái thấy chủ nhân sắp sửa ra đi, cô nào cũng khóc. Thúy Uyên không khóc! Nàng cố giữ lòng thật bình tĩnh, xem như việc đi ở của chủ nhân không dính líu đến nàng!

Nhưng khi cỗ xe đưa hấn rời toà dinh thự rồi, nàng chạy về tư phòng nhủi đầu lên giường khóc như mưa.

Nàng khóc một lúc thật lâu, ướt đầm cả gối, mà không hiểu vì sao mình khóc?

Những ngày kế tiếp thật dài và thật buồn!

Tòa nhà thuê nào vang rần tiếng nói cười của hơn 15 thiếu nữ, giờ tưởng chừng như nhà hoang vô chủ! Các cô không ai muốn làm điều gì nữa. Người nào cũng nằm dật dờ trên giường, không buồn hoạt động, không buồn ăn!

Thúy Uyên cũng một tâm trạng như họ: Uể oải, u sầu, không thiết gì nữa!

Thật là lạ lùng!

Minh thái-tổ thống nhất sơn hà, dẹp Kim, chia làm nhiều vệ dưới sự cai trị của Minh đế. Nhưng dân tộc Kim vẫn quật khởi, sau này chiếm được nước Tàu, tức là nhà Thanh.

Chủ nhân có ở nhà, gần như cả ngày họ không gặp mặt. Nhưng vì họ biết «chàng ở trong nhà». Hoặc giả: «một lúc chàng sẽ trở về», nên họ không nghe thiếu thốn.

Có «chàng», tòa nhà y như có linh hồn, Chàng đi vắng, nhà không khác gì bãi tha ma, chỉ còn những xác chết... Hay nói đúng ra còn những người có xác không hồn!

Sáng nào ThúyUyên cũng lên phòng vẽ, nắn nét những bức họa còn bỏ dở, để phơi pha ngày giờ. Nhưng từ sáng đến chiều nàng cũng chẳng vẽ được nét nào gọi là «cho ra hồn».

Có hôm nàng qua phòng âm nhạc ngồi thừ một chỗ, mà tưởng chừng như đêm đã về, tiếng đàn du dương êm dịu của ai kia đang rót nhẹ vào tai...

Dù nàng muốn quên người ấy, song tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến hấn, nhìn vật gì trong nhà cũng nhớ đến hấn...

Nàng nghĩ và nhớ hấn quá nhiều và có cảm tưởng trong đời nàng không thể thiếu hấn!

Nàng tự hỏi: «Chẳng lẽ nàng yêu hấn?»

Dù cho hình hài ấy có giống người xưa chẳng nữa, hấn vẫn là hấn, một ĐoànHoàiNam, một tên Tàu! Chớ nào phải một NguyễnTrườngSơn mà nàng thề nguyện ước hẹn đâu mà để lòng nhớ thương?

Một tháng trôi qua thật dài. Ngày ngày nàng mỗi mắt trông qua cửa sổ, mong chờ cỗ xe quen thuộc trở về. Đêm đêm nàng trần trọc không ngủ, để lòng không dối lòng nữa...

Để biết rằng nàng đã thật sự yêu hấn!

Dù hấn là một ĐoànHoàiNam, một người không cùng chủng tộc, nhưng lại là một người chồng tốt.

Hắn đối với nàng ân tình sâu rộng, mà không có người chồng thứ hai nào trên thế gian này đối đãi với vợ như thế.

Sự ôn nhu hòa dịu và đức tánh cao thượng của hắn đã chinh phục được nàng, đã làm cho tình yêu nảy nở và nàng cũng nhận biết rằng tình này không gì lay chuyển nổi, vì nó xây dựng trên nền tảng nghĩa ân.

Chẳng biết rồi đây mối cựa thù giữa hai dân tộc sẽ giải quyết ra sao?

Tình yêu và tình nước phải chọn một. Nàng có thể nào «hạ thủ» hắn như dự tính, để «rửa hận cho quốc gia» được không?

Càng nghĩ, ThúyUyên càng khôn khổ!

Nàng không thể yêu hắn, mà nàng cũng không thể giết hắn! Tình yêu và hận thù cứ ray rứt xâu xé tâm tư nàng ngày qua ngày... làm nàng bơ phờ mệt mỏi, tưởng chừng như sắp chết!

Hai tháng trôi qua...

Những chuỗi ngày mong đợi dài đằng dặc... Những con người tương tư gần như kiệt quệ vì thương nhớ...

Bỗng nhiên ngoài ngõ có tiếng vó câu dồn dập... Đoàn ngựa xe từ Bắc kinh trở về mang trả lại linh hồn cho toà nhà!

Khi TrườngGiang bước xuống xe, cả bọn gia nhân và đám con gái ùa nhau ra đón bằng đôi mắt ướt lệ.

Chàng mỉm cười chào mọi người, song câu hỏi trước tiên của chàng với ChuThập là:

— Dương tiểu thư mạnh không? Sao không thấy nàng?

— Độ rày tiểu thư đau yếu luôn, ít khi ra khỏi phòng.

Nghe ChuThập nói ThúyUyên không khỏe, Trường Giang hơi lo, đi thẳng đến tư phòng nàng thăm hỏi.

Những ngày xa nhà, chàng nghĩ đến gia quyến nhiều và tưởng tượng ngày trở về quê hương tìm anh giao trả một chi dâu trọn vẹn, như viên ngọc trinh nguyên không tí vết.

Chàng gõ cửa hai ba lần, cửa mới mở ra... ThúyUyên cũng như những người khác, đón chàng bằng đôi mắt ướt!

Thấy dung nhan nàng tiều tụy, chàng ân cần nói:

— Nghe ChuThập nói tiểu-thư không khoẻ, tôi lấy làm lo. Để tôi biên toa sai chúng hốt vài thang thuốc bổ cho tiểu thư uống nhé?

Sự thật nàng có đau yếu gì đâu, ngoài nỗi tương tư?

Khi này nàng là kẻ đầu tiên thấy cỗ xe trở về. Cũng là kẻ khóc đầu tiên vì mừng. Song nàng không như các cô gái khác, chạy ra ngoài đón chủ nhân.

Nàng biết nàng yêu hẳn. Đồng thời nàng cũng muốn oán thù. Cứ những dằng co giữa lý trí và tình cảm sâu xé hồn xác nàng, làm nàng khổ!

Nàng muốn ghét «người ta» mà có được đâu? Vì người ta vừa về đến nhà sau một cuộc hành trình dài đã lo lắng cho nàng!

ThúyUyên cảm động lắm, nhưng cố giữ vẻ lạnh lùng cố hữu, nói:

— Tôi có đau yếu gì đâu. Đừng quá lo cho tôi!

Cho tới bây giờ nàng cũng không biết gọi hắn bằng gì? Hai tiếng «phu quân» ngọt ngào từ cửa miệng người vợ, nàng không dám phát ra. Y như nhiều đêm nàng ao ước được «hắn cho làm vợ thật sự», nhưng cũng sợ «bị làm vợ thật sự!»

Trường Giang không thắc mắc cho tâm trạng của Thuý Uyên. Chàng nghĩ: «nàng là gái An Nam trên đất này, đối với ai nàng cũng oán thù, thì trước mắt nàng, chàng là một tên quan Tàu, nàng thâm thù oán ghét là phải!»

Cũng vì lý do đó mà mỗi khi nàng bướng bỉnh làm những điều trái ngược để chọc tức chàng, Trường Giang không một chút bực mình. Trái lại còn cho nàng xử sự rất đúng, vì chàng với nàng có «mối cừu thù của hai dân tộc».

Thăm hỏi qua loa vài câu, chàng trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Giờ ăn bọn gia nhân mang lên một con cá nướng có rau thơm, có nước mắm, có món canh chua...

Té ra nàng lãnh đạm trước mặt hắn, nhưng khi không có hắn nàng yêu nhiều và chăm sóc bữa ăn không khác gì người vợ hiền, vì nàng đã biết những món ăn chàng thích!

Trường Giang được ăn một bữa cơm quê hương sau hơn hai tháng xa nhà rất lấy làm cảm khái.

Chuyến đi vừa qua chàng thu được nhiều kết quả. Chàng đã móc nối thêm được một số người Mãn và Mông Cổ quan trọng. Trong tương lai hai dân tộc này sẽ gây nhiều rối reng phiền toái trên giải đất Trung nguyên.

Từ đây về sau chàng cần liên lạc mật thiết với binh bộ Thượng-thư Trần Hiệp để nắm vững tình hình quân sự từng giờ từng khắc, để cho hoạt động phá rối của chàng có kết quả.

Sắp sẵn trong đầu chương trình phá hoại địch để cứu quốc, chàng khoan khoái qua phòng âm nhạc dạo lên phím đàn...

Tòa nhà hai tầng qua đấm chìm trong tịch mịch, bỗng vang dội âm thanh trầm bổng...

Trong nhạc có hồn, vì đã làm cho những trái tim dật dờ bừng sống dậy!

* * *